

Sygn. akt II Ka 64/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 sierpnia 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Paulina Jarczak

przy udziale Prokuratora Kamila Żmudzińskiego

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2022 r.

sprawy **Z. C.** oskarżonego z art. 273 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 9 listopada 2021 r. sygn. akt II K 1168/19

wyrok uchyla i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 64/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
2. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 9 listopada 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II 1168/19;

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	------------------	---	--------

3. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		Z. C.	Oskarżony dokonał przelewu na konto (...) Sp. z o.o. tytułem zapłaty za FV o nr (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...);	Dokumentacja przedłożona przez obronę;	2502-2504
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	-----

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
1.	Dokumentacja przedłożona przez obronę;	Pomimo, iż Sąd Okręgowy nie nabrał wątpliwości co do wiarygodności dowodu, to okazał się on nie mieć znaczenia dla ustaleń faktycznych sprawy. Fakt, iż podsądny dokonał transakcji, o jakich mowa we wniosku dowodowym nie jest relewantny dla oceny, czy swoim działaniem wyczerpał on znamiona zarzucanego mu czynu, czy też nie.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>obraza przepisów art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, 7 kpk, 366 § 1 kpk, 410 kpk oraz 424 § 1 pkt 1 kpk, przez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy wskutek niepełnego wykorzystania dowodów oraz dowolną i nieobiektywną ocenę poszczególnych dowodów w tym dowodów z wyjaśnień i zeznań P. B., D. S., M. D., D. K., niewłaściwą ocenę dokumentacji świadczącej o dalszej 'sprzedazy'~folii przez przedsiębiorstwo (...), poczynienie ustaleń sprzecznych z dowodami ujawnionymi na rozprawie w tym z dowodami z dokumentów w postaci decyzji podatkowych wymiarowych wydanych wobec (...) sp. z o.o., oraz wadliwą, tj. nieobiektywną i dowolną ocenę</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>dokumentów ze sprawy karnej o sygn. II K 5/17 i wadliwą ocenę pozostałej dokumentacji świadczącej o fikcyjności obrotu folią, pomiędzy firmami (...) sp z o.o. i N. Z. C. w tym dokumentacji bankowej, a nadto wadliwe posłużenie się regułą rozstrzygania wszelkich nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego - co miało wpływ na treść wyroku i w konsekwencji spowodowało niesłuszne uniewinnienie Z. C. w wyroku od zarzucanego mu czynu;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja okazała się zasadna i zasłużyła na uwzględnienie.</p> <p>Zgodzić należy się z autorem apelacji, że ocena dowodów jaką zaprezentował Sąd pierwszej instancji nie spełnia wymogów art. 7 kpk, stąd ustalony na jej podstawie stan faktyczny razi dowolnością. Wbrew opiniom wyrażonym w uzasadnieniu do zaskarżonego wyroku, w przekonaniu Sądu Okręgowego, Sąd meriti dysponował wystarczającymi, wymownymi dowodami wskazującymi na to, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu. Sąd Rejonowy w zamian jednak bezwiednie przyjął, że Z. C. mógł nie mieć świadomości co do tego, że dokumenty jakimi operował w ramach prowadzonej przez siebie działalności są nieautentyczne, bowiem poświadczają nieprawdę – co z kolei zostało ustalone ponad wszelką wątpliwość. Wyprowadzone w ten sposób przez organ sądowy konkluzje już na tzw. pierwszy rzut oka jawią się zatem</p>		

jako dość irracjonalne, a nawet absurdalne. Podstawowe zasady logiki i szeroko pojętego obycia społecznego chociażby nie pozwalają bowiem na ich zaakceptowanie.

Wobec faktu, iż oskarżyciel publiczny na łamach wywiedzionego środka zaskarżenia w sposób niezwykle wierny odtworzył tło sytuacyjne zdarzeń stanowiących przedmiot niniejszego postępowania oraz ich załączek, a jednocześnie jego założenia co do zasady pokryły się z ustaleniami Sądu Rejonowego w tym przedmiocie, geneza relacji podmiotowych i przedmiotowych omawianego, przestępczego procederu z udziałem m. in. podsądnego, nie wymaga szerszego komentarza ze strony Instancji Odwoławczej.

Przechodząc już zatem stricte do sedna problemu, podążając w ślad za skarżącym wskazać należy, że rzeczywiście tok dedukcji Sądu Rejonowego przedstawiony w pisemnych motywach do zaskarżonego wyroku maluje się nie tylko jako krótkowzroczny, niekonsekwentny, ale co najważniejsze – jako nierozsądny. Tym samym, analizując całość tychże rozważań nie sposób oprzeć się wrażeniu, że naczelny postulat Sądu merytorycznego dotyczącego braku możliwości przypisania oskarżonemu zamiaru popełnienia występku z art. 273 kk został ukształtowany na podstawie błędnej, dowolnej i nieobiektywnej oceny dowodów. Jak bowiem słusznie zauważył sam organ procesowy, w toku stosownego postępowania kontrolnego ponad wszelką wątpliwość stwierdzono, że faktury VAT, o jakich mowa w treści zarzutu, były

dokumentami poświadczającymi nieprawdę. Co więcej - z zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa pochodzącego od Naczelnika Urzędu Skarbowego w M. oraz z decyzji podatkowej Naczelnika Urzędu Skarbowego W. - B. wynika w sposób jednoznaczny, że cała działalność gospodarcza w zakresie obrotu folią stretch przez spółkę (...) była fikcyjna. Organy podatkowe stwierdziły wprost, że faktury VAT sprzedaży folii przez w/w spółkę nie potwierdzają faktycznie wykonanych czynności i nie dokumentują rzeczywistych zdarzeń gospodarczych pomiędzy podmiotami wymienionymi w ich treściach. Rację tę, jak już nadmieniono powyżej, przyznał też organ pierwszej instancji, który na łamach sporządzonego pisemnego uzasadnienia wyroku kilkakrotnie powołał się na tę okoliczność. W tej sytuacji jako niezwykle zdumiewające jawią się jego równoległe deklaracje, iż w oparciu o zgromadzone dowody, nie sposób było bezspornie i bez jakichkolwiek wątpliwości przypisać oskarżonemu winy umyślnej. Wszak, skoro pomiędzy rzeczywistą sprzedażą, a jej opisem w fakturze istnieje musi pełna zgodność pod względem podmiotowym, jak i przedmiotowym, zaś bez wątpienia zdaniem Naczelnika Urzędu Skarbowego W. - B. w (...) sp. z o.o. nigdy nie była właścicielem towaru, który rzekomo sprzedawała wystawiając faktury, jak i te w sposób oczywisty stwierdzały nieprawdę, to przyjmując za rzetelne stanowisko przywołanego pomiotu co do wniosków rozpatrywanej kontroli, uznać winno się, że Sąd pierwszej instancji popadł w logiczną sprzeczność i to zarówno przy ocenie dowodu z dokumentu w postaci decyzji podatkowej wydanej

wobec (...) sp z o.o., jak i sprzeczność pomiędzy motywami wyroku uniewinniającego zawartymi w treści jego uzasadnienia. Tutaj zupełną rację należy przyznać skarżącemu przekonującemu, że jeżeli organ sądowy bezkrytycznie uznał prawdziwość ustaleń Urzędu Skarbowego W. - B., że za żadną z faktur nie krył się rzeczywisty obrót, a więc były to tzw. faktury puste, to nie sposób przyjąć, że jedynie nieumyślnością mogło się cechować posługiwanie się takimi fakturami przez oskarżonego, skoro na ich podstawie nie było w rzeczywistości dostawy żadnego towaru. W ustalonym stanie faktycznym, kierując się nie tylko logiką czy wiedzą specjalistyczną, lecz nawet przy uwzględnieniu tylko doświadczenia życiowego, niezwykle trudno przyjąć, ażeby Z. C. nie wiedział, tzn. nie miał świadomości tego, że nie kupił towaru objętego tzw. pustą fakturą sprzedażową wystawioną przez spółkę (...).

Mało tego – w trakcie kontroli podatkowej Naczelnik Urzędu Skarbowego w M. stwierdził, że podatnik w żaden sposób nie weryfikował swojego kontrahenta, a więc nie ustalał, czy ma on środki transportu, siedzibę, czy rzeczywiście prowadzi działalność gospodarczą i zdaniem urzędu, jest to postępowanie zasadniczo odbiegające od typowych warunków zawierania transakcji w obrocie gospodarczym. Ponadto, ów podmiot zauważył, że Z. C. nie zawarł żadnych umów handlowych w formie pisemnej z (...) sp. z o.o., ani nie przejawiał zainteresowania funkcjonowaniem w obrocie gospodarczym podmiotu, który w fakturach wskazywany był jako dostawca. Bez wątpienia, są to okoliczności wzbudzające

uzasadnione obiekcje co do rzeczywistych intencji podsądnego, które nabierają na mocy, gdy jednocześnie, oceniając jego działalność uwzględni się takie fakty, jak chociażby ten, że kontrolujący stwierdzili, że Z. C. rzekomo kupił folię w cenie wyjątkowo atrakcyjnej - odbiegającej od cen rynkowych, a nadto, że kapitał zakładowy (...) sp. z o.o., która swoją działalność rozpoczęła dopiero 1 grudnia 2012 roku, był bardzo niski, tj. wynosił zaledwie 10 000 złotych - co już samo w sobie poniekąd także wpływało na obniżenie wiarygodności przedmiotowej firmy.

Ustalenia tego rodzaju jawią się jako jeszcze bardziej zaskakujące, gdy jednocześnie weźmie się pod uwagę, że oprócz przywołanej w akapicie powyżej decyzji podatkowej za przyjęciem pełnej świadomości podsądnego przemawiają także inne okoliczności sprawy. Jak całkowicie trafnie podniósł prokurator, P. B. podczas przesłuchania w Prokuraturze Okręgowej w Siedlcach w dniu 13 sierpnia 2019 roku wyraźnie stwierdził, że nie handlował w (...) spółki (...) folię z firmą (...), należącą do oskarżonego. Natomiast z depozycji zarówno D. S., jak i D. K. wynika jednoznacznie, że to właśnie ów świadek w praktyce decydował o wszystkich kwestiach związanych z prowadzeniem firmy (...) sp. z o.o. w tym, przede wszystkim odpowiadał za ewidencję i przepływ dokumentów. Co więcej, D. K. wprost stwierdził, że do roku 2013 działalność (...) sp. z o.o. była zupełnie fikcyjna. Dowody te, chociaż dostrzeżone przez Sąd Rejonowy, zostały przezeń ocenione w sposób wybiórczy, z położeniem wyraźnego nacisku jedynie na płynące z nich

okoliczności, które mogłyby mieć dla oskarżonego wydźwięk pozytywny, a z pominięciem faktów świadczących o jego winie. W tej sytuacji nie należy nadawać nadmiernej rangi i znaczenia okoliczności, iż obrońca niejako udowodnił, że jego klient rzeczywiście wykonał przelewy bankowe tytułem wystawionych przez rzekomego kontrahenta faktur VAT. W rzeczywistości bowiem fakt ten, rozpatrywany w świetle kontekstu sytuacyjnego sprawy i charakteru zarzutu postawionego przed Z. C., nie mógł aż nadto przemówić na jego korzyść. Wszak, częstokroć przy popełnieniu tego typu przestępstw dochodzi do transakcji bankowych pomiędzy zainteresowanymi, mających na celu jedynie właśnie uprawdopodobnienie ich nielegalnych przedsięwzięć.

W końcu nie należy pomijać, iż chociaż Sąd Rejonowy w pisemnych motywach do zaskarżonego wyroku wspomniał, że postępowanie o sygn. 11 K 5/17 dotyczyło czynu z art. 56 § 2 kks i art. 76 § 2 kks, zachowania dotyczyły okresu od 1 lutego 2011 roku do 25 kwietnia 2011 roku, zaś wyrok w sprawie zapadł 21 listopada 2017 roku, wobec czego dopiero od tej daty oskarżonemu można by przypisywać zamiar ewentualny przy czynie z art. 273 kk, to powyższa konstatacja w rzeczywistości jest błędna i oparta właśnie na dowolnej i nieobiektywnej ocenie dowodów z dokumentów w postaci wyroków skazujących Z. C. w pierwszej i drugiej instancji oraz zupełne pominięcie dowodu w postaci skierowanego przeciwko Z. C. aktu oskarżenia przez Urząd Skarbowy w M. w dniu 5 stycznia 2017 roku. Podsądny w niniejszym procesie został oskarżony o użycie poświadczających nieprawdę faktur

w dniu 5 września 2017 roku i na ten dzień Sąd Rejonowy był zobowiązany badać zamiar sprawcy. Wprawdzie, Sąd pierwszej instancji w M. skazał Z. C. za oszustwo podatkowe związane z handlem folią stretch w listopadzie 2017 roku, ale oskarżony został oskarżony o ten czyn już na początku stycznia 2017 roku. Biorąc pod uwagę okoliczność, że finalnie został on prawomocnie uznany winnym zarzucanego mu czynu, to wynika z tego, że po pierwsze Z. C. w pełni akceptował to, że współpracując z P. B. dokonuje oszustw podatkowych, a po drugie, że już w styczniu 2017 roku wiedział, że został o to oskarżony. Data wydania wyroku Sądu pierwszej instancji przy badaniu zamiaru Z. C. ma tutaj zatem znaczenie zupełnie drugorzędne.

Istotnie, rację ma więc oskarżenie, przekonujące że Sąd Rejonowy w sposób uproszczony i niesłuszny zinterpretował i zastosował normę z art. 5 § 2 kpk rozstrzygając, jedynie zdaniem tego Sądu, niedające się usunąć wątpliwości, na korzyść oskarżonego. Zgodnie z poglądem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 kwietnia 2009 roku wyrażona w art. 5 § 2 kpk zasada w żadnej mierze nie nakłada na Sąd obowiązku przyjęcia wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego lecz zakaz czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów. Tak naprawdę, analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję zarzucanego mu przestępstwa. Stąd, mając na uwadze powyższe oraz dyspozycję art. 454 § 1 kpk, Sąd Okręgowy zobligowany został do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania

sprawy Sądowi Rejonowemu celem ponownego rozpoznania.	
Wniosek	
- o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Z. C. do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wobec zasadności wywiedzionego zarzutu na uwzględnienie zasłużył wniosek apelacyjny sformułowany przez skarżącego.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
-----	-----
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

-----	-----
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. ~~439~~ k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia	
Wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia.	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
Przy ponownym rozpoznaniu Sąd w całości przeprowadzi postępowanie, a przy ocenie dowodów będzie miał na względzie uwagi i wskazania zawarte we wcześniejszej części uzasadnienia.	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny;		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 9 listopada 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II 1168/19;		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana